

Dossier: «Globalització econòmica: reconfiguració i reptes» coordinat per Carles Méndez Ortega i Albert Puig Gómez

UN PROCÉS ECONÒMIC AMB EFECTES PROFUNDS

La globalització com a motor de reducció de la pobresa: comerç, inversió i integració productiva en l'economia mundial

Carles Méndez-Ortega

Professor agregat d'economia, Estudis d'Economia i Empresa (UOC)

RESUM La globalització econòmica ha estat un dels processos més determinants del desenvolupament mundial en les darreres dècades, coincidint amb una reducció sense precedents de la pobresa absoluta a escala global. Malgrat les crítiques recurrents centrades en els seus efectes distributius, l'evidència empírica acumulada mostra de manera robusta que l'obertura comercial, la integració en cadenes globals de valor i la inversió estrangera directa han contribuït de forma significativa a millorar les condicions materials de vida de milions de persones, especialment als països en desenvolupament. Aquest article analitza els principals canals econòmics a través dels quals la globalització ha afavorit la sortida de la pobresa, posant l'èmfasi en el creixement econòmic, la creació d'ocupació i la difusió tecnològica associada a la integració productiva internacional. Així mateix, s'examina el paper de les condicions institucionals i del capital humà com a factors que amplifiquen els efectes positius de la globalització sobre la reducció de la pobresa. Finalment, l'article proposa una reflexió crítica sobre la centralitat del debat actual entorn de la desigualtat i defensa la necessitat de reorientar l'anàlisi i les polítiques públiques vers un objectiu prioritari: la reducció sostinguda de la pobresa com a criteri fonamental per avaluar els resultats de la globalització.

PARAULES CLAU globalització; pobresa; comerç internacional; inversió estrangera directa; cadenes globals de valor

AN ECONOMIC PROCESS WITH PROFOUND EFFECTS

Globalization as a driver of poverty reduction: trade, investment, and productive integration in the World Economy

ABSTRACT *Economic globalization has been one of the most decisive processes shaping global development over recent decades, coinciding with an unprecedented reduction in absolute poverty worldwide. Despite recurrent criticisms focused on its distributive effects, accumulated empirical evidence robustly shows that trade openness, integration into global value chains, and foreign direct investment have contributed significantly to improving the material living conditions of millions of people, particularly in developing countries. This article examines the main economic channels through which globalization has facilitated poverty reduction, placing emphasis on economic growth, job creation, and technological diffusion associated with international productive integration. It also explores the role of institutional conditions and human capital as factors that amplify the positive effects of globalization on poverty reduction. Finally, the article offers a critical reflection on the current predominance of inequality in the public debate and argues for the need*

to reorient analysis and public policies towards a primary objective: sustained poverty reduction as the fundamental criterion for evaluating the outcomes of globalization.

KEYWORDS *economic globalization; poverty reduction; international trade; foreign direct investment (FDI); global value chains (GVCs)*

Introducció

La globalització s'ha convertit en un dels conceptes més debatuts (i controvertits) del discurs econòmic contemporani. Per a alguns, representa una amenaça a la cohesió social, a la sobirania econòmica i a l'equilibri mediambiental; per a altres, és un procés inevitable associat al progrés tecnològic i a la integració dels mercats. En aquest debat, sovint intensament ideologitzat, no sempre queda clar quin és el criteri utilitzat per avaluar-ne els resultats. Una part important de la crítica a la globalització s'ha centrat en l'evolució de la desigualtat, tant dins dels països com entre regions del món. Tanmateix, aquest enfocament tendeix a relegar a un segon pla una qüestió fonamental: fins a quin punt la globalització ha contribuït a millorar les condicions materials de vida de les persones més pobres. Posar el focus en aquesta pregunta no implica negar l'existència de tensions o externalitats, sinó establir una jerarquia clara de prioritats analítiques. És des d'aquesta perspectiva que aquest article analitza la globalització com un procés econòmic amb efectes profunds sobre la pobresa. L'objectiu no és oferir una defensa acrítica de la globalització, sinó examinar, a la llum de l'evidència empírica recent, fins a quin punt l'obertura comercial, la integració productiva i la inversió estrangera directa han estat factors determinants en la reducció de la pobresa absoluta a escala global.

1. Globalització, creixement i pobresa

La reducció de la pobresa extrema és, probablement, l'èxit socioeconòmic més gran de les darreres dècades. Segons dades del Banc Mundial, la proporció de la població mundial que vivia en pobresa extrema s'ha reduït de manera dràstica des de finals del segle XX, passant d'afectar més d'un terç de la població mundial a una fracció substancialment menor abans de la pandèmia.¹ Aquest procés no ha estat aleatori ni independent del context econòmic global: coincideix amb una fase d'intensa globalització, caracteritzada per l'expansió del comerç internacional, l'augment dels fluxos d'inversió estrangera directa i la fragmentació internacional de la producció.

Aquest període de forta integració econòmica ha anat acompanyat d'un creixement sostingut en moltes economies en desenvolupament, així com d'una profunda transformació estructural. Milions de persones han abandonat activitats de subsistència en sectors de baixa productivitat per incorporar-se a ocupacions manufactureres o de serveis vinculades als mercats internacionals. Aquest procés, àmpliament documentat per la literatura econòmica, constitueix un dels principals mecanismes a través dels quals el creixement impulsat per la globalització s'ha traduït en una reducció sostinguda de la pobresa.²

Malgrat aquest balanç, una part important del debat públic i acadèmic tendeix a centrar-se en els efectes distributius de la globalització, sovint utilitzant la desigualtat com a principal criteri d'avaluació. Aquesta aproximació, però, corre el risc de desplaçar l'atenció del problema central des del punt de vista del benestar material: la pobresa absoluta. Tal com assenyalen diversos autors, la desigualtat és una mesura relacional, que informa sobre diferències relatives, mentre que la pobresa reflecteix una situació de privació material real, amb conseqüències directes sobre la salut, l'educació i les oportunitats vitals de les persones.

Des d'aquesta perspectiva, l'èmfasi exclusiu en la desigualtat pot conduir a una lectura parcial dels efectes de la globalització. Un augment de les diferències relatives pot coexistir amb millores substancials en els nivells de vida dels

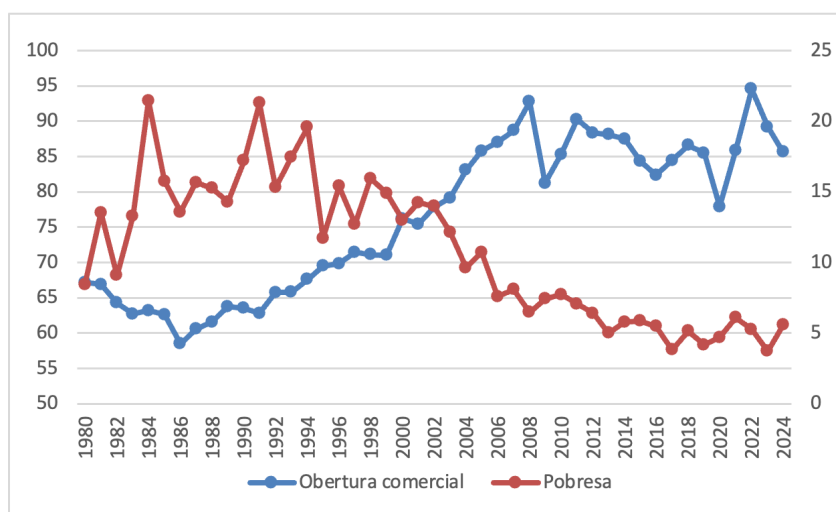
1. Vegeu, entre d'altres, Banc Mundial, *Poverty and Shared Prosperity*, diverses edicions.

2. Vegeu, per exemple, Santarelli i Figini (2002); Bergh i Nilsson (2014).

segments més pobres de la població. Ignorar aquesta distinció implica confondre resultats distributius amb resultats de benestar, i pot donar lloc a diagnòstics i recomanacions de política econòmica poc ajustades a la realitat empírica.³

Aquesta evolució no és només observable en termes agregats, sinó que presenta una clara correspondència temporal amb l'obertura progressiva de les economies. Com mostra la figura 1, l'augment sostingut del grau d'obertura comercial a escala global ha coincidit amb una reducció persistent de la pobresa durant les darreres dècades. En particular, l'ús de la bretxa de pobresa a 4,20 dòlars al dia (PPA de 2021) permet captar no només la incidència de la pobresa, sinó també la seva intensitat. Sense pretendre establir una relació causal directa, aquesta evidència descriptiva permet situar el debat en el seu context històric i identificar un fet estilitzat difícil d'ignorar.

Figura 1. Obertura comercial i bretxa de pobresa a escala global (1980-2024)

Nota: l'eix esquerre mostra un índex d'obertura comercial global, mentre que l'eix dret representa la bretxa de pobresa a 4,20 dòlars al dia (PPA de 2021), expressada en percentatge. Font: Elaboració pròpia a partir de dades del Banc Mundial

Finalment, des d'una perspectiva liberal, l'objectiu fonamental de l'anàlisi econòmica i de les polítiques públiques hauria de ser la reducció de la pobresa mitjançant el creixement econòmic i l'ampliació d'oportunitats, més que no pas la correcció de diferències relatives com a fi en si mateix. Aquest article adopta explícitament aquest enfocament i analitza la globalització com un procés que, malgrat les seves imperfeccions, ha estat clau per millorar les condicions materials de vida de milions de persones a escala global.

2. Canals econòmics de la globalització en la reducció de la pobresa

La reducció de la pobresa associada a la globalització no respon a un únic mecanisme, sinó a la interacció de diversos canals econòmics que operen de manera complementària. L'obertura comercial, la integració productiva internacional i els fluxos d'inversió estrangera directa han actuat conjuntament per impulsar el creixement, transformar les estructures productives i generar noves oportunitats d'ocupació, especialment en les economies en desenvolupament.

Aquesta secció analitza aquests canals de manera diferenciada, amb l'objectiu d'identificar els mecanismes específics a través dels quals la globalització s'ha traduït en una reducció sostinguda de la pobresa. Tot i que aquests canals no operen de forma independent, la seva anàlisi separada permet entendre millor com el comerç internacional, les cadenes globals de valor i la inversió estrangera directa contribueixen, per vies diferents però complementàries, a la millora de les condicions materials de vida dels segments més vulnerables de la població.

3. Aquesta distinció és central en l'economia del desenvolupament, però sovint es dilueix en el debat públic, on pobresa i desigualtat tendeixen a utilitzar-se de manera intercanviable.

2.1. Comerç internacional i pobresa

El comerç internacional constitueix un dels pilars clàssics de la globalització econòmica. La teoria de l'avantatge comparatiu suggereix que l'obertura comercial permet una assignació més eficient dels recursos, augmentant la productivitat i els ingressos reals. En economies en desenvolupament, on el factor treball és relativament abundant, aquest procés pot traduir-se en una demanda més elevada de mà d'obra i, per tant, en una reducció de la pobresa mitjançant la creació d'ocupació i l'increment dels salaris reals, especialment en sectors orientats a l'exportació.

L'evidència empírica avala aquesta intuïció teòrica. Santarelli i Figini (2002) ja mostraven que diferents mesures de globalització (inclosa l'obertura comercial) tendeixen a estar associades amb una reducció de la pobresa absoluta als països en desenvolupament. Més recentment, Gnanon (2019) troba que la liberalització comercial multilateral té un impacte significatiu i robust en la reducció de la pobresa extrema, principalment a través del canal del creixement econòmic, fins i tot controlant per factors institucionals i macroeconòmics, fet que reforça la robustesa dels resultats. Estudis regionals reforcen aquesta conclusió. Onakoya, Johnson i Ogundajo (2019), analitzant una mostra de 21 països africans, observen que una obertura comercial més gran està associada a una disminució de la pobresa, especialment quan el comerç impulsa sectors intensius en mà d'obra i facilita la integració de treballadors poc qualificats en activitats orientades a l'exportació. De manera similar, Wang i Hu (2018) mostren que, en el context de la Xina rural, la liberalització comercial redueix de manera significativa la probabilitat que les llars romanguin en situació de pobresa, mitjançant increments d'ingressos, una major diversificació de les fonts de renda i l'accés a noves oportunitats laborals fora de l'agricultura de subsistència.

Aquests resultats suggereixen que el comerç internacional no només incrementa el PIB en termes agregats, sinó que pot tenir efectes directes i mesurables sobre el benestar dels segments més pobres de la població. El mecanisme clau no és únicament l'abaratiment dels béns de consum, sinó també la transformació dels mercats laborals, que permet absorbir mà d'obra en sectors més productius. Tot i que aquests efectes poden variar en intensitat segons el context institucional i la capacitat d'adaptació de les economies, la literatura coincideix que, en absència de barreres severes, els guanys del comerç tendeixen a transmetre's als treballadors amb menors ingressos.

En aquest sentit, els possibles costos d'ajust associats a l'obertura comercial no invaliden l'efecte net positiu del comerç sobre la reducció de la pobresa, sinó que posen de manifest la importància de disposar de mercats laborals flexibles i de polítiques orientades a facilitar la mobilitat i la reassignació del treball. Quan aquestes condicions es compleixen, el comerç internacional emergeix com un dels instruments més efectius per afavorir el creixement inclusiu i la sortida de la pobresa.

2.2. Cadenes globals de valor: integració productiva i ocupació

La globalització contemporània es distingeix de fases anteriors per la fragmentació internacional dels processos productius. Les cadenes globals de valor o CGV (en anglès *global value chains*, GVC) permeten que diferents etapes de la producció es localitzin en països diferents, en funció dels seus avantatges relatius, reduint les barreres d'entrada a la industrialització per a moltes economies en desenvolupament. A diferència dels models clàssics d'industrialització, la integració en GVC fa possible participar en el comerç internacional sense necessitat de dominar tot el procés productiu. Aquest tipus d'integració productiva ha tingut implicacions rellevants per a la reducció de la pobresa, principalment a través de la creació d'ocupació formal, l'augment de la productivitat i la difusió tecnològica. Van den Broeck, Swinnen i Maertens (2017) mostren que l'ocupació vinculada a cadenes globals en el sector agroexportador redueix de manera significativa la pobresa de les llars rurals, tant per l'augment dels ingressos com per una major estabilitat laboral en comparació amb les activitats de subsistència.

L'evidència empírica recent confirma que aquests efectes no són puntuals ni sectorials. Choi i Leelasribunjong (2024) troben que una participació més elevada en cadenes globals de valor està associada a una reducció significativa de la pobresa als països de l'ASEAN,⁴ amb impactes especialment intensos quan el nivell educatiu de la població és més elevat. Aquest resultat suggereix que les CGV no només generen ocupació, sinó que també actuen com a

4. ASEAN fa referència a l'Associació de Nacions del Sud-est Asiàtic, una organització regional que agrupa deu països del sud-est asiàtic.

mecanisme d'aprenentatge, facilitant l'acumulació de capital humà i l'accés progressiu a activitats de més valor afegit. Resultats recents en el continent africà reforcen aquesta visió. Noufelie i Djamen (2025) mostren que la integració en cadenes globals de valor contribueix a reduir les formes de pobresa multidimensional, com ara la pobresa energètica, especialment en aquells països amb una millor qualitat institucional. Aquestes troballes posen de manifest que els efectes de les CGV van més enllà dels ingressos monetaris i que poden incidir en dimensions clau del benestar material.

En conjunt, la literatura suggereix que la participació en cadenes globals de valor ha estat un factor clau de transformació estructural en moltes economies en desenvolupament, facilitant la transició des de sectors de baixa productivitat vers a activitats més integrades en els mercats internacionals. Tot i que els beneficis associats a les GVC poden variar segons el context nacional, l'evidència indica que, quan s'insereixen en entorns institucionals mínimament favorables, constitueixen un dels canals més potents a través dels quals la globalització s'ha traduït en una reducció sostinguda de la pobresa.

2.3. Inversió estrangera directa i sortida de la pobresa

La inversió estrangera directa (IED) constitueix un altre canal central a través del qual la globalització econòmica pot incidir en la reducció de la pobresa. A diferència d'altres fluxos de capital de caràcter més volàtil, la IED implica inversions productives de llarg termini que acostumen a anar associades a transferència tecnològica, millores en la gestió empresarial i integració en xarxes productives internacionals. Aquestes característiques fan que la IED tingui un potencial especialment rellevant per generar ocupació i impulsar la transformació estructural en les economies receptores.

L'evidència empírica recent mostra de manera consistent que la IED contribueix a la reducció de la pobresa, especialment als països en desenvolupament. Daud *et al.* (2025), mitjançant l'ús de regressions quantíliques aplicades a països d'Amèrica Llatina, troben que nivells més elevats d'inversió estrangera directa s'associen amb menors taxes de pobresa en tots els trams de renda, amb efectes particularment intensos en els segments més vulnerables de la població. Aquests resultats suggereixen que els beneficis de la IED no es limiten als grups amb ingressos més elevats, sinó que tendeixen a estendre's al conjunt de l'economia. Estudis centrats en economies africanes reforcen aquesta conclusió. Anetor (2025) mostra que la inversió *greenfield*, aquella destinada a la creació de nova capacitat productiva, té un impacte significatiu en la reducció de la pobresa en països de diferents nivells de renda. Aquest tipus d'inversió resulta especialment rellevant perquè genera nova demanda de treball i afavoreix la incorporació de mà d'obra local a activitats productives amb nivells de productivitat més elevats.

Un mecanisme clau a través del qual la IED contribueix a la sortida de la pobresa és la creació d'ocupació en sectors manufacturers i de serveis moderns. Li *et al.* (2025) mostren, per al cas de la Xina, que la inversió estrangera facilita la transició de mà d'obra rural des de l'agricultura de subsistència vers la manufactura, cosa que permet l'accés a salaris més elevats i a ocupacions més estables. Aquest procés de reassignació sectorial constitueix un dels pilars de la reducció sostinguda de la pobresa observada en les darreres dècades.

En conjunt, la literatura suggereix que la inversió estrangera directa actua com un catalitzador del creixement i de la transformació productiva, amplificant els efectes positius del comerç i de la integració en cadenes globals de valor. Tot i que l'impacte de la IED pot variar segons el context institucional i les característiques del mercat laboral, l'evidència empírica indica que, quan s'insereix en entorns relativament estables i oberts, constitueix un dels canals més efectius a través dels quals la globalització s'ha traduït en una reducció sostinguda de la pobresa.

3. Institucions i capital humà: condicions per a una globalització efectiva

Tot i l'evidència favorable sobre els efectes de la globalització en la reducció de la pobresa, la literatura econòmica coincideix que aquests efectes no es produeixen de manera automàtica ni homogènia. La globalització no actua en el buit: la seva capacitat per generar creixement i millorar les condicions materials de vida depèn, en gran manera, de les condicions institucionals i del nivell de capital humà de les economies que s'hi integren.

Les institucions econòmiques i polítiques influeixen de manera decisiva en la capacitat d'un país per aprofitar els beneficis del comerç, de la integració productiva i de la inversió estrangera directa. Entorns institucionals caracteritzats per una seguretat jurídica més gran, una regulació previsible i una administració eficient tendeixen a facilitar l'assignació

eficient de recursos, la inversió productiva i la creació d'ocupació. En aquest sentit, les institucions no constitueixen una alternativa a la globalització, sinó un element complementari que n'amplifica els efectes positius. L'evidència empírica reforça aquesta idea. Olagunju *et al.* (2019) mostren que la globalització contribueix a reduir la bretxa de pobresa i la mortalitat infantil als països en desenvolupament, i que aquests efectes són significativament més intensos en contextos amb nivells més elevats d'educació i salut. Això suggereix que el capital humà juga un paper central en la transmissió als segments més vulnerables de la població dels guanys associats a la integració econòmica internacional. De manera similar, estudis recents apunten que la qualitat institucional condiona l'impacte de certs canals específics de la globalització. Noufelie i Djamen (2025) mostren que la participació en cadenes globals de valor contribueix a reduir formes de pobresa multidimensional, com ara la pobresa energètica, especialment en països africans amb institucions més sòlides. Aquest resultat posa de manifest que la globalització productiva pot generar beneficis més amplis quan existeixen marcs institucionals que permeten una difusió efectiva dels guanys econòmics.

Des d'una perspectiva liberal, aquests resultats no justifiquen més intervenció redistributiva *ex post*, sinó un enfocament de política econòmica orientat a crear les condicions que permetin als mercats funcionar de manera eficient. El paper de l'Estat, en aquest context, hauria de centrar-se a garantir un marc institucional estable, invertir en capital humà i reduir les barreres que limiten la mobilitat del treball i del capital. Quan aquestes condicions es compleixen, la globalització tendeix a actuar com un potent mecanisme de reducció de la pobresa, més que no pas com una font estructural de desigualtat.

Conclusions

El debat contemporani sobre la globalització acostuma a estar dominat per una preocupació gairebé exclusiva per la desigualtat. Tanmateix, des d'una perspectiva objectiva de benestar, el problema central no és la desigualtat en si mateixa, sinó la persistència de la pobresa. La pobresa implica una situació de privació material real, amb conseqüències directes sobre les oportunitats vitals de les persones, mentre que la desigualtat és una mesura relacional que pot augmentar fins i tot en contextos en què tots els individus milloren la seva situació. L'evidència empírica revisada al llarg d'aquest article mostra de manera consistent que la globalització, a través del comerç internacional, la integració en cadenes globals de valor i la inversió estrangera directa, ha estat un dels instruments més poderosos de reducció de la pobresa de la història econòmica recent. Milions de persones han sortit de situacions de subsistència gràcies a l'expansió dels mercats, la creació d'ocupació i l'augment sostingut dels ingressos reals, especialment als països en desenvolupament. Malgrat aquest balanç, una part rellevant del discurs crític continua focalitzant-se en les diferències relatives entre individus, sovint des d'una lògica paternalista que interpreta qualsevol resultat desigual com un fracàs social. Aquest enfocament tendeix a ignorar un fet fonamental: que la reducció de la pobresa requereix processos de creixement i transformació estructural que, inevitablement, generen resultats desiguals en termes relatius. Penalitzar aquests processos en nom de la igualtat pot acabar tenint costos socials elevats, especialment per als segments més vulnerables de la població. Des d'una òptica liberal, les societats progressen ampliant oportunitats, no reduint diferències per decret. Quan el criteri central d'avaluació és la reducció de la pobresa, la globalització apareix no com un problema a corregir, sinó com una eina imprescindible per millorar el benestar material de les persones. Reorientar el debat i les polítiques públiques vers aquest objectiu no implica negar l'existència de reptes o externalitats, sinó establir una jerarquia clara de prioritats: combatre la pobresa hauria de prevaldre sobre la preocupació per les desigualtats relatives.

Referències bibliogràfiques

- ANETOR, Friday Osemenshan (2025). «Do greenfield foreign direct investments contribute to poverty reduction and economic growth in Africa?». *Journal of Policy Modeling*, vol. 47, núm. 3, pàg. 633-644. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.jpolmod.2025.03.001>
- BANC MUNDIAL (2018-). *Poverty and Shared Prosperity* (sèrie d'informes; diverses edicions). Washington, DC: World Bank.
- BERGH, Andreas; NILSSON, Therese (2014). «Is globalization reducing absolute poverty?». *World Development*, vol. 62, pàg. 42-61. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.worlddev.2014.04.007>
- CHOI, Young Jun; LEELASRIBUNJONG, Yuwapak (2024). «Asymmetric effects of GVC on poverty in ASEAN and OECD». *International Trade, Politics and Development*, vol. 8, núm. 2, pàg. 82-95. DOI: <https://doi.org/10.1108/ITPD-05-2024-0027>
- DAUD, Eid Ibrahim; MOHAMOUD, Mousse Abdi; MOHAMED, Jama; ABDI, Abdinasir Ali (2025). «Exploring the impact of foreign direct investment on poverty reduction in Latin America: Evidence from panel quantile regression model». *Cogent Economics & Finance*, vol. 13, núm. 1, art. 2468886. DOI: <https://doi.org/10.1080/23322039.2025.2468886>
- GNANGNON, Sèna Kimm (2019). «Does multilateral trade liberalization help reduce poverty in developing countries?». *Oxford Development Studies*, vol. 47, núm. 4, pàg. 435-451. DOI: [10.1080/13600818.2019.1612866](https://doi.org/10.1080/13600818.2019.1612866)
- LI, Zhiyuan; LIN, Yichun; WAN, Guanghua; WU, Ruochen (2025). «Participation in globalization and out of poverty: The opportunity provided by foreign investments». *China Economic Review*, vol. 91, art. 102372, pàg. 1-30. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.chieco.2025.102372>
- NOUFELIE, Romus; DJAMEN, Boris Landry (2025). «Global value chain integration, quality of institutions and multidimensional energy poverty in African countries». *World Trade Review*, FirstView, pàg. 1-31. DOI: <https://doi.org/10.1017/S1474745625101353>
- OLAGUNJU, Kabir O.; ADELANIYI, Adeyemi O.; OGUNNIYI, Adebayo I. (2019). «Welfare impact of globalization in developing countries: Examining the mediating role of human capital». *Economies*, vol. 7, núm. 3, art. 84. DOI: <https://doi.org/10.3390/economies7030084>
- ONAKOYA, Adegbemi; JOHNSON, Babatunde; OGUNDAJO, Grace (2019). «Poverty and trade liberalization: Empirical evidence from 21 African countries». *Economic Research – Ekonomika Istraživanja*, vol. 32, núm. 1, pàg. 635-656. DOI: <https://doi.org/10.1080/1331677X.2018.1561320>
- SANTARELLI, Enrico; FIGINI, Paolo (2002). «Does globalization reduce poverty? Some empirical evidence for the developing countries». *Quaderni - Working Paper DSE*, núm. 459. Bolonya: Dipartimento di Scienze Economiche, Università di Bologna. DOI: <https://doi.org/10.6092/unibo/amsacta/4835>
- VAN DEN BROECK, Goedele; SWINNEN, Johan; MAERTENS, Miet (2017). «Global value chains, large-scale farming, and poverty: Long-term effects in Senegal». *Food Policy*, vol. 66, pàg. 97-107. DOI: <https://doi.org/10.1016/j.foodpol.2016.12.003>
- WANG, Jun; HU, Yong (2018). «The impact of trade liberalization on poverty reduction in rural China». *China Agricultural Economic Review*, vol. 10, núm. 4, pàg. 683-694. DOI: <https://doi.org/10.1108/CAER-01-2018-0019>

Citació recomanada: MÉNDEZ-ORTEGA, Carles. «La globalització com a motor de reducció de la pobresa: comerç, inversió i integració productiva en l'economia mundial». *Oikonomics* [en línia]. Mayo de 2026, n.º 26. ISSN 2330-9546. DOI: <https://doi.org/10.7238/o.n26.2606>

Carles Méndez-Ortega

cmendezor@uoc.edu

Universitat Oberta de Catalunya

Professor d'economia als Estudis d'Economia i Empresa de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC) i director del màster universitari d'Anàlisi Econòmica de la mateixa universitat. És doctor en Economia i la seva recerca se centra en la geografia econòmica i l'economia industrial, analitzant de manera integrada el desenvolupament territorial, amb especial atenció a les economies rurals, i els processos d'innovació i canvi tecnològic de les empreses, especialment en sectors intensius en coneixement. El seu treball estudia la interacció bidireccional entre territori i empresa: com el context territorial condiona la capacitat innovadora i les estratègies productives, i com l'avenç tecnològic i industrial de les empreses impacta en l'estructura econòmica i els desequilibris territorials. Combina recerca empírica amb una clara vocació divulgativa.

Els textos publicats en aquesta revista estan subjectes –llevat que s'indiqui el contrari– a una llicència de Reconeixement 4.0 Internacional de Creative Commons. Podeu copiar-los, distribuir-los, comunicar-los públicament i fer-ne obres derivades sempre que reconegueu els crèdits de les obres (autoria, nom de la revista, institució editora) de la manera especificada pels autors o per la revista. La llicència completa es pot consultar a <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.ca>.

ODS

